

▸ *Krusovszky Dénes*

K ö n n y í t e t t v á l t o z a t

(6) Az állat, ami rám támadt,
üres volt és kopott, mint egy
sporttáska, de ezt már csak azután
láttam meg, hogy leterítettem.

Közben te az égő tőzegmező
fölött tébláboló parasztokat
rágattad elő sajátomnál
erősebb gyerekkorodból.

Mintha egy nyirkos elragadtatás
helyetti másik, még nyirkosabb
elragadtatásban mondanám zihálva,
hogymég az összes hétköznapunk.

Egy lényegibb változás béranyája is lehetnék,
de ahogy mi kiadunk egy teljes embert,
az visszahozhatatlan.

(7) A derítőmedence zavaros
tükrében a fák elmosódott képe
külön, és külön a szürke víz
színén megülő levelek is.

A csónakházban tartottál,
onnan néztem végig mindezt,
miközben, akár egy locsolócső,
kicsúszott belőlem valami nyálkás panasz.

Micsoda gyávaság ez, hogy már
a saját kezeim ellen sem tiltakozom?
Pedig a folyamatos elkülönülés mögötti mélyebb
erjedésben mégiscsak ott a remény.

Kapok utána, de állandóan elvétem.

A legegyszerűbb porcelántányér is
képes megalázni, ha bomlásról van szó.